

ЧИ МОЖЛИВІ В УКРАЇНІ ОКСФОРД І КЕМБРИДЖ?

Шрамко Ярослав Владиславович

доктор філософських наук, професор,
проректор з науково-педагогічної роботи
Криворізького національного університету

Fulbright Scholar Program, 1999–2000,
Indiana University

Анотація: У статті обговорюється проблема оптимізації мережі вищих навчальних закладів в Україні шляхом створення багатoproфільних регіональних університетів нового типу. Підсумовано, що ідея таких університетів не узгоджується з чинною нормативно-правовою базою, та сформульовано пропозиції щодо її можливого вдосконалення.

Ключові слова: мережа вищих навчальних закладів, багатoproфільний регіональний університет, профільний інститут.

Abstract: This paper considers the problem of optimizing the network of the higher educational institutions in Ukraine by establishing the collegiate regional universities of a new type. Since the regulatory system in Ukraine does not support the idea of such an university, we suggest some modifications of the former to make the latter possible.

Keywords: network of the higher educational institutions, collegiate regional university, field-specific institute.

1. Скільки в Україні вищих навчальних закладів?

В останні десять років у свідомість українського суспільства наполегливо впроваджується думка про те, що в Україні занадто багато вищих навчальних закладів (ВНЗ), особливо якщо порівняти з іншими європейськими країнами. Ця думка постійно лунає на різних рівнях, зокрема з вуст очільників Міністерства освіти і науки, які традиційно непокояться наявною, на їх погляд, диспропорційністю у співвідношенні кількості ВНЗ і загальної кількості населення. Зазвичай у цьому контексті озвучують цифри 800–900 «вищих навчальних закладів», нібито налічуваних у нашій країні, що, мовляв, значно перевищує аналогічні європейські показники. Із цього робиться висновок про необхідність приведення кількості університетів в Україні до «європейських стандартів».

Так, Станіслав Ніколаєнко на самому початку своєї діяльності міністра освіти і науки (2005–2007 рр.) в інтерв'ю газеті «Дзеркало тижня» заявив: «В Україні налічується 966 вузів, із яких III–IV рів-

нів акредитації – власне університетів – 347. При цьому 233 із них державні, а 114 – приватні. Окрім самих вузів, у країні діє ще близько тисячі їхніх філій. Для порівняння: у Франції налічується приблизно 80 університетів» [4].

Його наступник на посаді очільника міністерства (2007–2010 рр.) Іван Вакарчук радо підхопив тезу про завелику кількість вищих навчальних закладів в Україні, на чому він неодноразово зупинявся у своїх численних виступах. Зокрема в доповіді на колегії Міністерства освіти і науки України 2 квітня 2009 р. міністр наголосив: «Сьогодні в Україні діє 881 вищий навчальний заклад, з них 240 – III–IV рівнів акредитації всіх форм власності та підпорядкування. Якщо орієнтуватися на європейський досвід, то це невиправдано багато. Зокрема в Італії на 60 мільйонів населення припадає 65 університетів, у Франції на 63 мільйони – 41, в Іспанії на 45 мільйонів – 60, у Великій Британії на майже 61 мільйон – 142, а в Україні на 47 мільйонів – 240 ВНЗ III–IV рівнів акредитації» [1; с. 9].

Наступний міністр (2010–2014 рр.) Дмитро Табачник практично в усьому був повним антиподом свого попередника, але тільки не щодо питання чисельності українських вишів і нагальної потреби її радикального скорочення. Під час його керівництва справа такого скорочення була визнана одним із пріоритетних завдань міністерства, і Дмитро Табачник невтомно обґрунтовував життєву важливість для української освіти розв'язання цього невідкладного завдання. 29 січня 2011 р. у Сімферополі на конференції з промовистою назвою «Культурно-мовне різноманіття України – чинник стабільності і випереджаючого розвитку» міністр без найменшого сумніву заявив, що університетів в Україні більше, ніж у Бельгії, Німеччині, Італії, Польщі, Франції «разом узятих», піднявшись в обстоюванні своєї позиції до вершин світової літератури й біблейського пророцтва: «Україна, дозволю собі пригадати О. Генрі і його Болівара, який не міг винести двох, не може винести 900 вищих навчальних закладів. Це не примха Табачника, це – передчуття Армагеддону вищої освіти» [6].

Зрештою, в лютому 2014 р., на хвилі переможної Революції гідності, відбулося «заперечення заперечення» й до керма Міністерства освіти і науки став Сергій Квіт – президент Києво-Могилянської академії, передового українського вишу європейського типу – провідника прогресивного західного досвіду у вищій освіті України. Проте чи не на першій своїй прес-конференції новий міністр окремо зупи-

няється на тій самій потребі скорочення кількості вищих навчальних закладів, яка, за словами Сергія Квіта, є «ненормально великою». Звісно, процес скорочення й об'єднання вишів має відбуватись не адміністративно, як за старої влади, а «природним шляхом» [див.: 5]. На засіданні Президії Спільки ректорів ВНЗ, що відбулася 30 вересня 2014 р., міністр конкретизував і розвинув свою думку. В оприлюдненому звіті з цієї наради зазначається (з посиланням на дані Державної служби статистики), що на сьогодні мережа вищих навчальних закладів України налічує 803 вищих навчальних заклади всіх рівнів акредитації та форм власності, зокрема 325 вищих навчальних закладів III–IV рівнів акредитації та 478 – I–II рівнів акредитації. До державної форми власності належить 215 навчальних закладів III–IV рівнів акредитації та 200 навчальних закладів I–II рівнів акредитації; приватної форми власності – 96 навчальних закладів III–IV рівнів акредитації та 71 – I–II рівнів акредитації. Згідно з позицією оновленого Міністерства освіти і науки, «діюча мережа вищих навчальних закладів набагато перевищує потреби України. Так, у більшості країн світу з населенням, сумірним з населенням України за чисельністю і віком, кількість державних вищих навчальних закладів (університетів) становить, наприклад, у Великій Британії – 96, Франції – 78, Іспанії – 47, Італії – 65». Виходячи з такого розуміння, міністерство анонсувало проведення оптимізації мережі вищих навчальних закладів України з подальшим створенням потужних регіональних і дослідних університетів, у яких буде зосереджено науковий, педагогічний, методичний потенціал певного регіону [див.: 2].

Отже, нескладно побачити, що всі без винятку міністри освіти і науки останнього десятиліття, незважаючи на подекуди кардинальну відмінність у своїх ідейних настановах, світоглядному трактуванні проблем вищої освіти України й організаційних підходах до їх розв'язання, незмінно дотримувались тієї ж самої консолідованої позиції щодо необхідності редукування («оптимізації») мережі вищих навчальних закладів. Така одностайність могла б свідчити про наявність серйозної проблеми, якби положення, на яких вона ґрунтується, не містили елементарної підміни понять.

Підміну, про яку йдеться, неважко помітити, якщо зважити на те, що 800–900 вищих навчальних закладів в Україні можна нарахувати лише за умови максимально широкого тлумачення самого поняття «вищий навчальний заклад», так, щоб воно охоплювало й так звані «заклади I–II рівнів акредитації», тобто технікуми й різноманітні

училища та коледжі, які складають левову частку зазначеної кількості, але готують молодших спеціалістів, тобто не надають вищої освіти у власному розумінні (навіть на рівні бакалавра, не кажучи вже про спеціаліста або магістра). За влучним зауваженням Кузьми Прутова, «Якщо на клітці слона написано “буйвіл”, не вір очам своїм». Штучність віднесення середніх спеціальних навчальних закладів до категорії «вищих» є доволі очевидною¹, і в будь-якому разі некоректно покликатися на такі заклади як на аргумент при визначенні долі університетів, академій та інститутів.

З іншого боку, у показниках чисельності європейських вищих навчальних закладів, які порівнюються з нібито аналогічними українськими показниками, це поняття неправомірно звужується: до уваги беруть тільки класичні університети, не враховуючи інші типи повноцінних вищих навчальних закладів, що утворюють систему вищої освіти відповідних країн, таких як фахова вища школа (Fachhochschule) у Німеччині, коледж (college) у Великій Британії, спеціальна вища школа (grandes écoles) у Франції. Мережа таких закладів у тій чи тій європейській країні, як правило, є доволі розгалуженою й зіставною з кількістю українських вищих навчальних закладів III–IV рівня акредитації. Наприклад, згідно з даними Федерального відомства статистики, у Німеччині в 2013/2014 навчальному році загалом нараховувалось 423 вищих навчальних заклади (Hochschule), серед них – 106 університетів, а також 6 педагогічних, 17 теологічних, 53 мистецьких, 212 фахових (технічних, економічних, інженерних тощо) і 29 адміністративних (управлінських) вищих навчальних закладів [7].

Отже, якщо взяти до уваги зазначені уточнення, а саме залучати до розгляду лише вищі навчальні заклади у власному розумінні (які забезпечують підготовку студентів принаймні на рівні бакалавра) й одночасно не обмежувати довільно подібний розгляд вишів інших

¹ Формальне підведення технікумів і училищ під означення вищого навчального закладу відбулось на початку 1990-х років, що викликало більше проблемних питань, ніж розв'язало. Подальший розвиток технікумів і коледжів, визначення їх статусу й місця в освітній галузі є окремою серйозною проблемою, яка потребує спеціального розгляду. Найбільш доцільним у межах загального реформування освітньої галузі тут уявляється поновлення системи середньої спеціальної освіти як проміжної ланки між неповною середньою та вищою освітою. На жаль, новий Закон про вищу освіту не розв'язує цієї проблеми, фактично ставлячи коледжі перед сумною альтернативою: або протягом найближчих трьох років розпочати підготовку бакалаврів (тобто зайнятися абсолютно неприродною для них справою), або втратити свій статус і спуститися до розряду професійно-технічних училищ.

країн лише класичними університетами, – тоді кількість вищих навчальних закладів в Україні вже не здається якоюсь захмарною і є цілком сумірною з аналогічними показниками країн Європи¹.

2. «Оптимізація мережі вищих навчальних закладів»: за яким зразком?

Попри те, що теза про надвелику кількість справді вищих навчальних закладів в Україні не витримує критики, саме по собі це зовсім не знімає питання можливої оптимізації їх мережі. Адже така оптимізація не обов'язково має зводитися до механічного скорочення кількості закладів, а може обговорюватись у більш широкому контексті підвищення ефективності та якості вищої освіти загалом.

Передусім тут необхідно виходити з того, що мережа вищих навчальних закладів має утворювати певну систему, кожний елемент якої виконує визначені функції відповідно до покладених завдань і місця в структурі всієї системи. Нинішня система вищих навчальних закладів в Україні значною мірою успадкована від радянських часів, і важливо усвідомлювати концептуальні засади, на яких вона вибудовувалась, аби її можливе реформування було справді ефективним. Як провідні тоді виступали потреби підготовки «вузьких» фахівців для різних галузей «народного господарства», що зумовило існування обмеженої кількості класичних університетів (в УРСР їх було не більше десятка) поряд із розвинутою мережею профільних інститутів (медичних, педагогічних, будівельних, транспортних тощо), які відповідали за підготовку спеціалістів для тієї чи тієї галузі. Протягом 1990-х років майже всі ці інститути перейменувалися на «університети», але це мало що змінило по суті, оскільки абсолютна більшість новоявлених університетів зберегла свою профільність і

---

¹ Слід також зауважити, що серед вищих навчальних закладів III–IV рівня акредитації *приватної форми власності*, яких в Україні налічується близько сотні, абсолютна більшість є фактично віртуальними утвореннями без розвинутої матеріальної бази, з незначним контингентом студентів і практично відсутнім власним штатом викладачів. Окрім винятки тут лише підтверджують загальний стан справ. Закриття подібних «університетів», а отже, й суттєве скорочення статистичних показників щодо загальної кількості ВНЗ, є лише питанням наявності (або відсутності) «політичної волі», але це – тема для окремої статті. Першим за багато років реальним кроком в цьому напрямі став лист МОН № 1/9-616 від 28.11.2014 р., у якому Міністерство освіти і науки запропонувало п'ятдесяти трьом таким «вищим навчальним закладам» визначитися стосовно доцільності подальшого їх функціонування або можливого об'єднання зусиль з іншими навчальними закладами до завершення 2014/2015 навчального року [див.: 3].

продовжує освітню діяльність у звичному для себе напрямі, відповідно до усталених традицій, наукових шкіл і наявного кадрового потенціалу.

Така система непогано пристосована до умов планової (одержавленої) економіки й централізованого управління освітньою галуззю, коли саме держава встановлює необхідність у фахівцях тієї чи тієї кваліфікації й опікується відповідними профільними навчальними закладами для їх підготовки. Зрозуміло, що в сучасних умовах ринкової економіки маємо вести мову не про повсякденне й дріб'язкове безпосереднє державне управління освітою, а радше про формування державної освітньої політики та визначення освітньої стратегії, реалізацію яких держава забезпечує суто регуляторними механізмами.

Загалом структура системи освітньої галузі, зокрема й мережа вищих навчальних закладів, має бути достатньо гнучкою й у розумних межах децентралізованою, аби забезпечити можливість прийняття необхідних управлінських рішень безпосередньо на виконавському рівні задля забезпечення конкретних суспільних потреб, що швидко змінюються. Одна з пропозицій якраз і полягає в тому, що основним елементом такої системи мають стати потужні університети, створені шляхом об'єднання різних за своїм профілем вищих навчальних закладів певного регіону. Передбачається, що такі багато-профільні регіональні університети будуть, з одного боку, достатньо міцними, аби витримати можливі економічні виклики й забезпечити стабільну життєдіяльність освітніх комплексів, що їх утворюють, а з іншого боку, – достатньо мобільними й здатними до змін, аби вчасно й ефективно реагувати на запити суспільства.

При обговоренні пропозиції створення регіональних університетів першочергового значення набуває визначення найбільш доцільної моделі їх побудови та організації, за якої такі «мегауніверситети» були б здатні виправдати очікування, які на них покладаються. Фактично тут може йтися про два принципово різних підходи до формування такої моделі: (1) централізований «моноуніверситет» унітарного типу; (2) децентралізований (або частково централізований) «поліуніверситет» плюралістичного типу. У першому випадку маємо стандартну модель організації класичного університету з більш-менш одноманітною структурою й вертикальним типом управління. Така модель підходить для невеличких навчальних закладів або закладів, які протягом тривалого часу поступово зростали від компактного вишу до більш потужного університету. Але спроба створити

за такою жорстко централізованою моделлю новий великий університет на базі кількох доти самостійних навчальних закладів (шляхом їх «злиття») неминуче зіткнеться зі значними ускладненнями й може призвести до руйнації усталених традицій підготовки фахівців, нівелювання різноманітних підходів до навчальної й наукової роботи, суттєвого погіршення господарської діяльності й нераціонального використання наявних фінансових ресурсів.

Набагато доречнішою й більш ефективною видається плюралістична модель, яка справді може забезпечити умови для більш-менш гармонійного об'єднання різних профільних (галузових) ВНЗ певного регіону (міста, області), що мають тривалу історію й традиції, сформовану систему роботи задля якісної підготовки фахівців певного профілю, відповідний цій системі науково-педагогічний склад та інфраструктуру. Саме плюралістична модель децентралізованого «поліуніверситету» здатна створити загальну платформу для ефективно організації й динамічного розвитку такого розгалуженого багатопрофільного регіонального університету.

У європейській системі вищої освіти типовими представниками такої моделі, яка в англійській мові має назву «корпораційний університет» (*collegiate university*), є Оксфордський і Кембриджський університети. Як добре відомо, структуру цих університетів утворюють коледжі – самоврядні структурні підрозділи, які мають широку академічну, організаційну й господарську (зокрема й фінансову) автономію і діють на підставі власних статутів. Університет такого типу, по суті, функціонує як співдружність (федерація) коледжів, які об'єднуються навколо спільних засадничих принципів, що визначають стратегічні напрями розвитку вишу. Центральні органи університету здійснюють загальну координацію й регулювання цієї спільної діяльності, а також представницьку, наглядову й контролюючу функції. Уся повсякденна робота, що стосується безпосередньої навчальної, наукової та господарської діяльності, зосереджена на рівні коледжів. Як зазначається на сайті Оксфордського університету, «корпораційна система є основою успіху університету, надаючи студентам і викладачам переваги приналежності як до великого, визнаного в світі закладу, так і до невеликого міждисциплінарного академічного колективу» [8].

Безперечно, спроба механічного копіювання, скажімо, структури Оксфордського університету для її втілення в українських вищих навчальних закладах є безперспективною справою. Йдеться про певні

засадничі принципи, які могли б забезпечити гармонійне поєднання університету як ефективно функціонуючого єдиного цілого з широкою самостійністю його окремих структурних підрозділів. Але чи можливі в Україні університети, побудовані на таких засадах?

3. Багатопрофільні регіональні університети в Україні: ідея та реальність

Сформулюємо засадничі принципи, на яких могла б ґрунтуватися діяльність багатопрофільного регіонального університету.

1. Багатопрофільний регіональний університет – вищий навчальний заклад, який здійснює різнопрофільну освітньо-наукову та науково-дослідну діяльність для забезпечення потреб окремого регіону держави.
2. Структуру багатопрофільного регіонального університету утворюють окремі освітньо-наукові та науково-дослідні структурні підрозділи – інститути. Освітньо-наукові інститути у складі багатопрофільного регіонального університету об'єднують споріднені факультети, кафедри, наукові лабораторії, центри, інші підрозділи, що забезпечують підготовку фахівців певного профілю (кваліфікації) та проводять наукові дослідження з певного напрямку. Науково-дослідні інститути у складі багатопрофільного регіонального університету об'єднують споріднені наукові лабораторії, центри, інші підрозділи за певним напрямом науково-дослідної роботи.
3. Усі інститути у складі багатопрофільного регіонального університету функціонують на паритетних засадах, є автономними й самостійними в організації та здійсненні навчальної, методичної, науково-дослідної роботи, у розв'язанні кадрових питань, у фінансовій та господарській діяльності тощо.
4. Інститути в структурі університету мають окремі права економічної діяльності, що забезпечується можливістю відкривати рахунки в установах банків, самостійно вести бухгалтерський облік, розпоряджатися коштами та майном. Структури інститутів, їх права й обов'язки, принципи й особливості управління, функціонування, взаємодії з іншими структурними підрозділами, центральними органами університету та іншими установами визначаються в статуті університету та в положеннях про інститути.
5. Діяльність багатопрофільного регіонального університету базується на розмежуванні повноважень і функцій між центральними

органами й структурними підрозділами університету (ректорат, централізована бухгалтерія, загальноуніверситетські відділи тощо) та інститутами й структурними підрозділами інститутського підпорядкування.

Зазначені принципи могли б забезпечити можливість утворення потужних регіональних університетів шляхом об'єднання кількох профільних вищих навчальних закладів. Проте, на жаль, ці принципи не узгоджуються з чинною законодавчою базою, яка не передбачає такого типу вищого навчального закладу, як багатопрофільний регіональний університет із відповідними правами структуроутворювальних інститутів, а фактично допускає існування лише профільних вишів (університетів, академій, інститутів тощо) або багатогалузевих класичних і технічних університетів. У новому Законі про вищу освіту права навчально-наукових інститутів і факультетів у складі університету ніяк не відрізняються. Така недосконалість нормативно-правової бази стає на заваді реалізації ідеї багатопрофільного регіонального університету, правові засади діяльності якого залишаються невизначеними.

Задля створення необхідних умов для ефективного функціонування та розвитку в Україні багатопрофільних регіональних університетів нового типу можна було б запропонувати деякі зміни до чинного законодавства щодо вищої освіти, зокрема такі доповнення до Закону України «Про вищу освіту»:

1. У ст. 27 зазначити, що можуть утворюватись багатопрофільні регіональні університети, основні структурні підрозділи яких – освітньо-наукові та навчально-дослідні інститути – зберігають автономію у здійсненні освітньої, наукової та фінансово-господарської діяльності.
2. У ст. 28 вказати серед типів вищих навчальних закладів, які діють в Україні, багатопрофільний регіональний університет – вищий навчальний заклад, що проводить інноваційну освітню діяльність за різними ступенями вищої освіти (зокрема й доктора філософії) та за різними профілями підготовки (технологічним, гуманітарним, економічним, юридичним, аграрним, мистецьким, фізкультури та спорту тощо¹), проводить фундаментальні та прикладні

---

¹ Окреме питання – чи доречно включати до таких університетів медичні й педагогічні вищі навчальні заклади, враховуючи, що ці галузі залишаються переважно державними й зазначені види ВНЗ належать до відповідних державних підсистем (охорони здоров'я та освіти), виконуючи важливі функції в їх рамках.

- наукові дослідження, є провідним науковим і методичним центром регіону (міста, області), має розвинуту інфраструктуру навчальних, наукових і науково-виробничих підрозділів, сприяє поширенню наукових знань та проводить культурно-просвітницьку діяльність, бере участь у розробленні й реалізації регіональних, всеукраїнських і міжнародних програм економічного, соціального, науково-технічного та освітньо-культурного розвитку.
3. Увести окрему статтю, в якій визначити додаткові права багатопрофільних регіональних університетів.
  4. У ст. 33 «Структура вищого навчального закладу» передбачити, що основними структурними підрозділами багатопрофільного регіонального університету є профільні (освітньо-наукові та науково-дослідні) інститути, що об'єднують не менш як три факультети (для освітньо-наукового інституту), які забезпечують підготовку фахівців за одним або кількома близькими профілями. Профільні інститути у складі багатопрофільного регіонального університету створюються рішенням Вченої ради університету за погодженням із органами регіональної влади та МОН України.
  5. Увести до розділу VII «Управління вищим навчальним закладом» статтю «Керівник профільного інституту багатопрофільного регіонального університету», в якій визначити повноваження та обсяг відповідальності керівника профільного інституту. Також визначити в цьому розділі особливості утворення й повноважень вчених рад, органів громадського самоврядування та студентського самоврядування багатопрофільного регіонального університету та профільних інститутів як його структурних підрозділів задля забезпечення автономії й самостійності профільних інститутів у розв'язанні питань освітньої, наукової та фінансово-господарської діяльності, спрямованої на забезпечення якісної підготовки фахівців певних профілів.
  6. Увести до розділу XII «Фінансово-економічні відносини у сфері вищої освіти» окрему статтю, в якій визначити специфіку фінансово-економічної діяльності багатопрофільних регіональних університетів, зокрема специфіку майнових, господарських та фінансових прав і обов'язків профільних інститутів (наприклад, передбачити для профільних інститутів фінансово-економічні права відокремлених структурних підрозділів).
- Саме законодавче закріплення правового статусу, структури та особливостей функціонування багатопрофільних регіональних уні-

верситетів може забезпечити передумови для оптимізації мережі вищих навчальних закладів в Україні шляхом об'єднання існуючих вищих навчальних закладів та створення «укрупнених» університетів нового типу та їх успішного розвитку. Без такого законодавчого забезпечення про українські Оксфорд і Кембридж залишається тільки мріяти.

Література

1. Вакарчук І. Мета реформ у вищій школі – якість і доступність освіти / І. Вакарчук // Вища школа. – 2009. – № 4. – С. 3–30.
2. Міносвіти планує оптимізувати мережу внз [Електронний ресурс] // освіта.ua. – Режим доступу: <http://osvita.ua/vnz/reform/43009/>.
3. МОН пропонує 53 ВНЗ визначитися з їхньою діяльністю до травня 2015 року [Електронний ресурс] // Міністерство освіти і науки України. Офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <http://mon.gov.ua/ua/news/40941-mon-proponue-53-om-vnz-viznachitися-z-yihnoyu-diyalnistyu-do-travnya-2015-roku>.
4. Ніколаєнко С. Я не квапився б посипати голову попелом / Станіслав Ніколаєнко // Дзеркало тижня. Україна. – 2005. – № 9. – 11 березня.
5. Скорочення вишів має відбуватися природним шляхом – Квіт [Електронний ресурс] // Новини УНІАН. – Режим доступу: <http://www.unian.ua/society/892815-skorochennya-vishiv-mae-vidbuvatisya-prirodnim-shlyahom-kvit.html>.
6. Табачник: як відрізнити університет від академії, придумав Вакарчук [Електронний ресурс] // Новини УНІАН. – Режим доступу: <http://www.unian.ua/politics/454158-tabachnik-yak-vidrizniti-universitet-vid-akademiji-privumav-vakarchuk.html>.
7. Statistisches bundesamt [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.destatis.de/de/zahlenfakten/gesellschaftstaat/bildungforschungkultur/hochschulen/tabellen/hochschulenhochschularten.html>.
8. University of Oxford [Електронний ресурс] // Official Site. – Режим доступу: <http://www.ox.ac.uk/about/organisation>.